

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Σιληνεϊκό Μυθολογικό

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Αύτό θά εύχαριστούσε όσοφαλώ, τὸν πατέρα μου καὶ δέν θά θύμωνε μαύρο μου

Στό σπίτι, βρήκα ένα σημείωμα τῆς Φλώρας. Το είχε στείλει μὲ την υπηρέτρια την ὡρα ποδελεπιτα. Τὸ δαινεῖα ἀνήσυχος. Μούγρωσε :

«Υποφέρω διο τὸν λέγεται... Μάργη ἀπελπισία σκεπάζει καὶ πιέζει τὴν ψυχή μου. Ποσού είσω ;... Γιατὶ μὲ ἐγκατελευτεῖς μόνη, μὲ τὸν λόνο μου ;... Ελά τὸ γηρυοδότερο, νά μὲ δῆς. Σὲ πέμψων μὲ λαζάρου, μὲ γητοπάδη...»

Φ. Λ. ω. α.

Φλώρα τὸ σημείωμα, τὸ ἑκατα καὶ τόκοια στάχτη.

— «Οχι, εἶπα, Δέν θά πάω.. Δέν πρέπει νά πάω.. Θά τῆς γράψω...»

Κάθησα λοιπόν σ' ἔνα ντιβάνι κι' ἀρχισα νά σκεπτώμαται. Πῶς θά τελειώνεισιν;

— «Ἐπρεπε νά λειψῃ κάποιος ἀπό τὴ μέσην. Αλλὰ ποιός ;

— «Ἔγω!..»

Ναὶ, η ζωή μου εἶνε πειά βάρος, μοῦ εἶνε βασανιστήριο. Δέν θέλεις νά ζω. Τίποτε δέν μ' εὐχαριστεῖ πλέον. Ποθόν νά πεθάνω, νά φύγω, νά φύγω μακριά, νά μην ἀκούω, νά μην βλέπω, νά μην αἰσθάνωμα...

Η φαίραια ποὺ προορίζει δι πατέρας μοὺ γιά τὸ ἑαυτό του, θά κοψή τὸ νήμα τῆς δικῆς μου ζωῆς!..

(Α' τὸ Ημερελέγιο τοῦ Λεξάνδρου Ἀρτέμη)

Σ υπέχει α— Επήρσα τὴν ἀπόφασι μου.

Θά φύω ἀπό τὸν κόσμο αὐτόν,

μὲ τὸν ὄπιον τίποτε δέν μὲ συνδέει.

Ποθούσσα νά δύ προηγουμένων τὴ

Φλώρα. Νά την δῶ για τελευταία φορά, ἀλλὰ δέν ἔχω τὴ δύναμι. "Αν τὴν ἀποκεφθῶ, δάν μιλήσω μαζύ της, θά λιποφυγήσω καὶ χρειάζεται κουράγιο..

Θά πεθάνω!..

Εἶμαι νέος ὀστόσο καὶ είχα κάμει ώρασια θνείρα γιά τὴ ζωή.

Νόμιζα πῶς ή ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶνε στρωμένη μὲ ρόδα, Φωταζόμουν πῶς ή εύτυχία εἶνε κάτι εύκολοτάσσο. Καὶ γέλαστηκα, Θεέ μου, γελάστηκα οἰκτρό.

Δέν είχα καμιά χαρά στὴ ζωή μου, ως τὴ στιγμή ποὺ γνώρισα τὴ Φλώρα. "Ηταν μητέρα μου κι' δυμας τὴν συμπάθησα, τὴν ἀγάπησα..

Καὶ μ' ἀγαπήσει κι' ἔκεινη. Αλλὰ δέρωτας μοὺ αὐτός, δέ πρωτὸς καὶ τελευταῖος στὴ ζωή μου, ήταν καταρμένος, ήταν καταδικασμένος νά σθηση καὶ νά διαλαθῇ σάν σύνεφο στὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ, πού τὸ συνεπάριε δέρμητικός άνεμος.

Αντίο ζωή!...

Δέν σε χάρηκα καθόλου..

Θά σ' ὀφήσα μὲ τὴν πίκρα στὰ χεῖλον.. Μέ τὸ φαρμάκι τῆς κακίας καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων πού δοκίμασσα...

Θά κάμω ἔνα γράμμα, τὸ τελευταῖο, στὴ Φλώρα θά τῆς δικαστογήθω. Θά τῆς ζητήσω νά μὲ συγχωρήση. Καὶ είμαι βέθανος πῶς θά με καταστάθη.

Δέν θέλω ἀπό αὐτή, παρὰ μόνον νά μινιάται..

Ναὶ Φλώρα,. Νά μὲ θυμῆσαι κάποτε καὶ νά μοῦ φέρνης λίγα νωπά λουσούδια στὸν τάφο μου!

Μή μ' ἀδικήσης, ἀγάπη μου, γι' αὐτὸ πού ἀναγκάζομαι νά κάμω. Έγώ πού θέλησα νά σὲ λυτρώσω ἀπό τὰ χέρια τοῦ πατέρα μου, ἔγώ ὁ ίδιος σ' ἀφήνω τώρα σ' αὐτόν.

Δέν μὲ τρομάζει αὐτὸ πού λέω... Δέν μετανοῶ πειά...

Εἶμαι βέθανος τώρα πλέον γιά ἔνα πράγμα : 'Ο πατέρας μου σ' ἀγαπάει. Σ' ἀγαπάει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του. Καὶ θό σε κάμη μὲ τὸν καρό νά τὸ κατασλέσῃ αὐτό. Θά τὸν ἀγαπήσης καὶ σύ. 'Αρκεῖ νά λείψω ἔγω ἀπ' τὴ μέση, ἀγαπημένη μου...

Καὶ θά λείψω..

Εἶμαι νέος, μάς ἔχω τὴ δύναμι αὐτή. Τὸ αἰσθάνομαι τόσο καλά αὐτό. "Έχω πάρει πειά τὴν ἀπόφασί μου..

(Α' τὸ Ημερελέγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

'Ο Λέανδρος δὲν φάντακε.

ιοῦ μηνύσα κι' δύμας δὲν ἥρε.

Τοῦ ἔγραφος κι' ούτε καὶ μοῦ ἀπάντησε.

Εἶνε ὀδύνατον νά φαιτασθῇ κανεῖς πόσο ύποφέρω!...

Θεέ μου, γιατὶ μὲ βασινίζεις ἔτοι:

Γιατὶ μὲ τιμωρεῖς τόσο σκληρά, τί κατό σοῦ ἔκαμα; Τι κακό έχουν κάνει στὴ ζωή μου; Μ' ἔθλαψαν, ἀλλὰ δέν ἔθλαψα κανένα. Μ' ὀδίκησαν, ἀλλὰ κανένα δέν ἀδίκησα. Ποιεῖς μάστιξ πληρώνω ἀργαγές σήμερα; Καὶ τί μὲ περιμένει ἀκόμα;

— "Άλλ' ἀν μέγκατελεψε κι' ὁ θεός ἀκόμα, γιατὶ νά μ' ἔγκαταλεψήψῃ δέν Λέανδρος ;

Γιατὶ δέν ἔρχεται;

Τι κακό τοῦ ἔχο κάνει;

Τὸν ἀγαπόδασα καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη, τὸν ἀγαπῶ τρελά. Αρνύμηται καὶ θυσίασσα τὰ πάντα γ' αὐτόν. Κι' δύμας, νά πού τὸν καλῶ καὶ δέν ἔρχεται, τὸν ποθᾶ καὶ δέν τὸν ἔχω κοντά μου.

Λύτος ἦταν ἡ μόνη μου παρηγορία, ἔπειτα ἀπό τόσες συμφορές καὶ δυστυχίες. Σ' αὐτὸν μονάχα βασιζόμουν. Καὶ μ' ἀπαρνέται κι' αὐτός.

Γιατὶ ;... Γιατὶ ;... Μή μπορώντας νά συγκρατήσω πειά τὴν ἀνησυχία μου, ἀποφάσισα νά βγω χτες ἔξει καὶ νά τὸν ἀναζητήσω πατού. "Ηταν ἀργά, περασμένη ἡ ζώρα...

— Ή μητέρα μου θέλησε νά μὲ ἐμποδίσῃ.

Μά δέν τὴν ἄκουσα.

— Ποῦ θά πᾶς τέτοια ὥρα, παιδί μου; μοῦ εἶπε ἀνήσυχη.

— Θά γυρίσω ἀμέσως, μαστι, τῆς επα. Πάρω νά δέν καπάσια φίλη μου καὶ θαοθω ἀμέσως, μὴν ἀνησυχής.

— Ή μητέρα μου δέν μὲ πίστεψε.

— Λοτόδο σδέν μήσης.

Βγῆκα ξέω καὶ πήγα ἀμέσως σ' ὑνανωτό μου γραφεῖο, δέπ' ὅπου τηλεφώνησα στὸ Λέανδρο, στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του. Μά δέν ἦταν ἔκει. Βγῆκα ἀνήσυχη καὶ τὸν ἀνεζητήσα παντοῦ. Μά δέν τὸν βρήκα πουθενά. Είγα κουραστή κι' δύμας δέν ἀποφάσισα νά γυρίσω στὸ σπίτι. Πέρασα απ' δύλα τὰ μέρη, δησού πρήγα τὰ νά συναντηθώ μαζύ του. Μά στάθηκα ἀπυχη..

— Σε κέφηκα τότε νά πάω στὸ σπίτι τοῦ Αστέμη καὶ νά ωρατήσω τὴν κυρά Μάρθα. "Υπῆρχε κίνδυνος νά πέσω μπανάνω στὸν Ἀρτέμη, νά μὲ

— Ποῦ θά πᾶς τέτοια ὥρα, παιδί μου : μοῦ εἶπε ἀνήσυχη ἡ μητέρα μου.

δῆ δέξαφνα μπρός του, κι' θμως δένεδίστασσα στιγμή

Πηγά στο σπίτι και γυρόπισσα τό κουδούνι.

Κοτέθηκε ή κυρά Μάρθα. Μόλις μ' ἀντίκρυμε, σάστισε.

—Σείς, κυρία!..

—Ναι, έγώ, της είπα. Πές μου, είν' απάνω δ κ. Λέανδρος;

—Όχι, κυρία, δέν γύρισε άκομα.

—Είνε καλά; Μήπως ήταν άρρωστος;

—Όχι, κυρία.

—Καλά, σ' ευχαριστώ, κυρά Μάρθα.. Καλή νύχτα!

Φεύγετε, κυρία;

—Ναι Μήνη πης τώς ήρθας έδω. Δεν θέλω νά τό μάθη κανείς.

—Ούτε ο κ. Λέανδρος, κυρία;

—Όχι, ούτε δ κ. Λέανδρος. Καληνύχτα!

—Καλή σας νύχτα, κυρία.

“Εφυγε κατάκοπη, ζαλισμένη, ἀποκαμωμένη και γύρισα πί-

ρω στο σπίτι. “Ολος δ κόπος μου πήγε χαμένος.

Στό σπίτι οι δικοί μου, τοιμάζοντουσαν νά καθήσουν στο τραπέζι. Μ' ἔκαλεσαν νά πάω νέφων, μά ἀρνήθηκα. Δεν είχα καθόλου δρει. Ζάρωσα σε μιά άκρη κι' ἄρχισα νά κλαιά. “Ἄξα-

φνα σκουσα ένοι έτριψα πλάι μου. Γύρισα και κύτταξα ἀνήσ-

κη. Δυο μικρά ήταν ξανέλφια πού θρισκόντουσαν σπίτι μας με

τή μητέρα τους, είχαν στηθή στην πόρτα και μέ κύτταξαν να

κλαίω, φοιτισμένα, σαστισμένα..”

Σφυριγγισα σάμεσσα τα μάτια μου και ὀδήγησα τά δύο μικρά

ως τήν πόρτα τής τραπεζαρίας. Είχαν έρθει μέ τη μητέρα τους

ἀπό τό πρωΐ και ἐπόρκειτο νά

φύγουν τήν διλλή μέρα τό ἀπό-

γευμα. ¶ ¶ ¶

Ποτέ δέν θά ξεχάσω τών τρόπο, μέ τόν ἔποι μέ κυττάξαν. Μέ τό παιδικό τούς μιαλό, μέ φαν-

ταζοντουσαν, φαίνεται, εύτυχι-

σμένη και νά πού βρέθηκαν μπρός μου τήν ώρα ποικιλαγια

τήν κακή μου τύχη!

Η μητέρα μου, καταλαθαίνον-

τας ἔτι κάτι τό ἔκτακτο μοῦ συ-

νέθανε πάλι, σηκωθήκε ἡπό τό

τραπέζι και ήρθε νά μέ δῆ.

Δεν ἔκλαιαγια πειά.

Μά το προσωπό μου ήταν, φαίνεται, πολὺ μαραμένο και λυ-

πημένο.

Η μητέρα μου μάντεψε τόν

πόνο μου. Κάθησε πλάι μου και μέ

μέ ρώτησε:

—Δέν θά ρθης νά δειπνήσης,

κόρη μου;

—Όχι, μητέρα, δέν πεινῶ, τής

ἀπάντησα.

—Είσαι ἄρρωστη, Φλώρα;

—Λίγο ἀδιάθετη, μητέρα..

Μούπισας τό χέρι, μέ κύτταξε

στα μάτια και μοῦ φιθρίστι:

—Καύμενο μου παδιό... Δέν

ξέρω τί έχεις. Μά δέν πρέπει νά

στονοχωρίσεις, κόρη μου. “Έτοι

είνε η ζωή, Φλώρα, ‘Η εύτυχια

είνε κάτι, πού ξεφεύγει μέσα δ-

πό τά δάγκωλα τού θαυμώπου.

Γ' αύτό δέν πρέπει νά τά χάνου-

με μέ τό παραμικρό. Χρειάζεται

κουράγιο τη στή ζωή. Κι' οι πιό εύτυχισμένοι άνθρωποι

βάσανά τους.

Δέν έλεγκα λέξι,

“Ακουγά τή μητέρα μου χω ρίς νά μιλά.

—Είδες κανένα έξω πού βγήκες; ρέ πώτησε σέ λίγο

—Όχι, μαμά.

—Ούτε τό Λέανδρο :

—Όχι, δέν τόν είδα.

—Γιατί, δέν ξρέχται πειά στό σπίτι; Είνε δρωστος μήπως;

—Όχι, δέν πιετες... “Ισως νά είνε ἀποχολημένος, μέ τίποτε

δυολιεις τού γραφείου τού πατέρα του.

Η μητέρα μου έσκυψε τό κεφάλι της.

Τί σκεφτόταν;

—Ημουν σίγουρη πώς έμαντες τή στονοχώρια μου και πώς

λυπάσταις πού δέν μπορούσε νά μέ παρηγορήση.

Σ τήν τραπεζαρία στο μεταξύ αύτό τρώγωνε.

—“Ελα κάθοσα λίγο στό τραπέζι, μου είπε ή μητέρα μου. Κά-

μετο πρός χάριν τής θείας σου.

—Μην ιππιέναι, μαμά, τής ἀποκρίθηκα. Δέν έχω καθόλου

κέφι. Θα προτιμώσα νά πλαγιάσω.

—Χωρίς νά βάλλεις τίποτε στό στόμα σου;

—Δέν έχω κέφι γιά τίποτε, μαμά.

Δέν έπεμψεις περισσότερο.

—Εξακολούθησε ωτόσσο νά κάθεται πλάι μου.

—Η δύρα περνούσε.

—Μαμά, τής είπα, πηγαίνετε στό τραπέζι. Θα σᾶς περιμένουν..

—Δέν πεινῶ καθόλου, πατίδι μου.

—Σέ λύπησα, μαμά;

—Όχι, Φλώρα, “Όχι, πατίδι μου.

—Ναι, σέ λύπησα τό κατάλαβανω.. Συχώρεσε με,

—Καλό μου πατίδι, τί λόγια είν' αύτά! Δέν ζέρεις λοιπόν δτι

σ' δγαπάν πολύ;

—Τό έρω, μαμά: Και γι' αύτό ἀκριθώς στενοχωρούμαι. Γιατί

ή μεγάλη δγαπάν πούχεις γιά μένα, σέ κάνει να πίνης τόσα φα-

ρέκτια!

—Μή λές τέτοια λόγια, κόρη μου. Είμαι μητέρα σου και πρέ-

πει να σ' δγαπάν. “Αν δέν σ' δγαπάνωσα έγω πούς θά σ' δγαπά-

ση, κόρη μου; Κάμε λοιπόν υμούνιή. Και νά δής, Φλώρα, παιδι

μου, πώς δλα θά ρθούνε καλά..”

Η μητέρα μου έξακολούθησε νά μοῦ μιλάνε έτσι άρκετη ώ-

ρα. Προσποήθηκα πώς συμφωνώ μαζί της, Χαμογελούσα ψεύ-

τικά, χωρίς κέφι. “Ετσι ήσαχασε κάπως και πέρασε στήν τρα-

πεζούλια.

Ακούσα τόν πατέρα μου νά τήν ρωτά τί μοῦ συμβαίνει.

—Είνε λιγάκι αδιαβετη, τού πάντησε ή μητέρα μου.

—Αδιάθετη!...

Ακούσα κάποιο κάθισμα νά μετατοπίζεται ἀπότομα

. Ο πατέρας μου είχε σηκωθή γιά

τά λέπι σιγά:

—Καύμενο κορίτσι!.. Καύ-

μένο κορίτσι!..

Γέρθηκα και πλάγιασα στό

κρεβάτι.

—Ησουν τόσο κουρασμένη, ώ-

στε, παρ' δλη θ στενοχωρία μου, κοιμήθηκα μάσσεσ.

(Άπ' τό Ήμερος Λεπτομέρη Αστεμη)

...Μίλησα μέ τον πατέρα μου.

Τήν αδφορή τής ήσα συητήσεως

μού τήν έθνος δ ίδιος.

—Ἐνώ έτρωγαμε, γύρισε και μέ

ρώτησε :

—Τί έχεις, Λέανδρε;

—Τίποτε, πατέρα.

—Σέ βρέπε πολύ λυπημένο

τόν τελευταίο καιρό

—Όχι...

—Μή λές φέυματα, μέ διέκο-

ψε. Θέλω νά μοῦ τής τί έχεις.

Τό θέλω... Μ' έννοεις,

Είχα χυτήσωσε τά μάτια μου

και δέν μιλούσα.

—Γιατί δισάρεις; μοῦ είπε ο

πατέρας μου. Μίλα μου μέ θάρ-

ρος. “Έχεις νά μοῦ ζητήσης τί-

ποτε;

Τόν κύπαδαν ἀπότομα στά μά-

τια και τού πάπτηρος:

—Ναι, πατέρα, “Ηθέλα νά σου

κάπως μά θερή παρακλήσης...

Ο πατέρας μου μάστησε.

—Τί σκεφτόταν;

—Τη συγκρατήσης θείας.

—Πατέρας, είπα, θέλω νά φύγω ἀπ' τήν Αθήνα..

Δέν πήστε σ' αύτή του.

—Πάς; Τί είπες; μέ ρώτησε.

—Θέλω νά φύγω ἀπ' τήν Αθήνα. Θέλω νά ταξιδεύω. Νά ζή-

σω κάμποσον καιρό μακριά.

—Γιατί; Πώς σου ήσεις έσαφηγικά αύτή ή σκέψι;

—Κατάλαβα πώς δ πατέρας μου μέ υποψήζοταν. Νόμιζε πώς

κάτια δπτή τήν έπιθυμία μου, τήν αίτηση μου αύτή. κρυθότων

κάποιας πονηρίας, κάποιο κόλπο.

—Και μοῦ ξανάπε πάλι:

—Και πού θές νά πάς;

—“Οπου θές έσσο, πατέρα. “Οπου ἀπαιτούν τά συμφέροντά

σου...

—Δέν έπιθυμεις νά πάς σ' ώρισμένο μέρος;

—“Όχι.

—Θα πήγασινες στήν Αγιαππο. Αν σούδινα τήν άδεια;

—Ναι, πατέρα.

Ο πατέρας μου θυθίστηκε σέ σκέψιες.

(Ακολουθεῖ)

Μέ κύτταξαν νά λαϊω, σαστισμένα φοιτισμένα....